

Akár magányos ember ősi módon,
a hegytetőn, a tengerparton, áll
vagy ül, magába mélyed, elnyom ólom-
sötét reménytelenséget, odáz

nyomort, szorongató tudattalant, hisz
nem inge, nem veszi magára más
baját – a város épp ekként feladni
tanít, magához hasonít. Aláz

közúton, hol csoszogva jár a lélek,
s üres csatornarendszerébe ránt,
ha trendbe nem. Kitűnni itt nem élet-

cél, csak halálra biztosít. Elrag
a norma, dönt az úrlapok fehérje,
s a rendhagyásra bűvös körbe zár.